

JIŘÍ ZYGMA

**Jak se láme
chleba
aneb
„Entropie“**

Úvodem – Jak se láme chleba

V první řadě bych rád uvedl, že tuto knihu jsem začal psát ještě téměř střízlivý, ale poté jsem již dále pokračoval zcela opilý nejlevnějším španělským lahvovým červeným vínem (stojí jen 1,19 €), které je ale naprosto výtečné!! Takže tento úvodník je vlastně jediná část textu, který jsem napsal ještě docela střízlivý. Pak už jsem byl s četbotem úplně na sra...

V druhé linii chci doplnit, jak vyplývá z předchozí narážky, že následující studie nebo řekněme úvaha na téma Entropie, která s problematikou lámání chleba nemá moc co do činění, byla napsána celá během asi 2 hod ve spolupráci s umělou inteligencí, respektive internetovou aplikací *Gemini*, s níž se ale musí spolupracovat, a to lidsky a inteligentně zadáváním rozumných příkazů a rozvádějící či upřesňující komunikace.

Jsem tak zřejmě vůbec první „spisovatel“ na světě, který tuto kolaboraci (nenazývejme ji zradou) přiznává a vůbec se za to nestydí, protože komunikace (i ta interaktivní nebo čistě virtuální) může ve spolupráci s inteligencí lidskou, jak jsem už uvedl, kladením specifických dotazů na určitá témata přivést překvapivé výsledky, ačkoli s tím nemusí každý čtenář následující analýzy souhlasit.

Tento úvodník je tak vlastně ještě až na závěrečné poznámky jediným kratším textem v této elektronické knize, který jsem napsal bez kooperace s UI.

A je to zároveň moje úplně poslední knížka (předposlední jsem ve španělštině podobným způsobem vydal také za pár hodin včera), a vůbec mě nezajímá, že žádná česká menší i větší, komerční ani alternativní nakladatelství vydat mé předchozí knihy tištěnou formou nikdy nechtěla, což je vlastně pocta (jak čtení přes papír, tak toto neustálé odmítání na úpěnlivé a opakované prosby kvůli neutěšivé finanční situaci žít se jako spisovatel), jíž jsem se podle mého názoru dočkal jen díky závisti a nepřejícnosti, kdy mi určití, řekněme méně schopní nebo talentovaní (komerční) lidé činili jisté naschvály a kladli kontinuálně nějaké překážky, a to i abych se nemohl věnovat svému původnímu povolání, a kvůli tomu podstoupit proces

zařazení do řady podřadných a poslušných zaměstnání, kdy jsem kupříkladu musel jezdit na šestou hodinu ranní téměř prvním autobusem až na druhý konec Olomouce a pracovat i v největší zimě 12 hodin asi pětkrát týdně jako uklízeč s výplatou jen 3 500 Kč měsíčně kvůli neoprávněným exekucím a bydlet jen na nejhorších ubytovnách nebo se dokonce octnout na ulici bez veškerého majetku jako bezdomovec (byl to tuším leden v krizovém Kristově věku 33 let) a poté bydlet nějakou dobu na charitě.

Přitom již od 16 let jsem pracoval takřka denně jako profesionální (ale asi průměrný) herec (divadelní, filmový a dabérský), a to až do svých 24 let, co mě poté na studiích na DAMU, kde mě nechali dokončit jako herce vzdělání jen s titulem BcA., protože mě sami poslali poprvé do blázince, nevěda o co jde, jelikož jsem jednou trochu výrazněji vrhl před zraky ostatních spolužáků prázdné ramínko do šatní kabinky od Evy Holubové, kterou jsem očividně „zdědil“, protože tam byla její krásná černobílá fotka, když ona sama tam na studiích začínala (a kterou jsem sprostě strhl a ukradl a vzal si domů do Nuslí a pověsil na skříň do od spolubydlících neznámého pokoje, který jsem si ze svého prvního filmového honoráře /ten film se ale dle mého skutečně vůbec nevydařil – jedině, co je podle mě od Nikolajeva dobré, jsou jen Báječná léta pod psa, a proto teď asi žije v Rusku a žíví se něčím úplně jiným, i když mi nabízel pokračování druhé série, která by však byla snad ještě horší a k níž naštěstí nedošlo/ zcela zařídil po zjištění tajných dveří za skříní a zcela vybydlený a opuštěný jako střešní byt v podkroví s pomocí dvou svých spolužáků, kteří mě občas nutili kouřit trávu /předtím jsem s jedním homosexuálem sdílel jiný pokoj /ale nikdy s ním nespál/, který jsem rovněž vymaloval, stejně jako kuchyni a koupelnu, a to s velmi zvláštními barevnými kombinacemi – dnes je tento byt zcela vybydlený, nezařízený a opuštěný a byl od mých spolubydlících //i žen// / a inspirací jejich osudů nebo prezentací jejich chování námětem pro sepsání mé divadelní hry Manévry). Druhý důvod příkazu vyslání do Vojenské nemocnice ve Střešovicích byl ten, že jsem ve třetím ročníku při přípravě první inscenace do Disku jednou odešel ze zkoušky, kdy jsem odmítal spolupracovat se dvěma režiséry, z nichž jeden byl údajně v mladé minulosti členem skupiny NSDAP a druhý rovněž údajně u bývalé STB.